

Pericolul lăncezirii spirituale a Bisericii

STUDIU ÎN SERIAL

Pastor IOSIF NICOLAE IGNAT
Biserica Pentecostală Sebeș, Alba

Comenzi la:
0745636572

„Chiar cea steapă naște de șapte ori și cea care avea mulți copii, stă lăncezită”
(1 Samuel 2:5b)
„Cea care născuse șapte fii tânjește, își dă sufletul; soarele ei apune când este încă ziuă: este roșie, acoperită de rușine...”
(Ieremia 15:9a)
„Când a văzut Rahela că nu face copii, a zis lui Iacov: «Dă-mi copii, ori mor!»”
(Geneza 30:1)
„Biserica din toată Iudea, Galilea și Samaria.... cu ajutorul Duhului Sfânt se înmulțea” (F.A. 9:31)

Biserica este, prin definiție, o instituție vie și care dă viață. Una din funcțiile ei vitale este *multiplicarea*, adică perpetuarea prin înmulțire. Acest lucru se poate face prin convertiri din afara bisericii sau prin nașteri fizice și spirituale din interior. O Biserică care nu mai naște este sortită pieririi, mai devreme sau mai târziu. Dar ce înseamnă concret această naștere și care sunt factorii care o favorizează? Ce (cine) a produs „boom-ul” numeric de la începutul istoriei Bisericii? De ce vedem astăzi – cel puțin în zona noastră geografică, dar nu numai – mai mult scădere decât creștere a Bisericii? Sunt câteva întrebări la care am vrea să cugetăm în studiul de față și să încercăm să găsim câteva răspunsuri.

Naștere sau lăncezire?

Primul capitol al cărții 1 Samuel, în care ni se prezintă contextul și premisele nașterii ultimului judecător al lui Israel, ne pune înaintea două femei. Penina își făcuse din plin datoria de soție, născând fii și fiice lui Elcana; de aceea devenise mulțumită de sine, arogantă și disprețuitoare. Ana era femeia iubită de soțul ei, dar nu avea harul de la Dumnezeu să fie mamă. Durerea neîmplinirii ei era și mai mult amplificată de înțepăturile constante primite de la potrivnica ei, Penina.

Începutul capitolului al doilea surprinde o realitate cu totul diferită de cea inițială. Ana cea steapă, după lunga perioadă de neîmplinire și frustrare, s-a hotărât să facă o cotitură în viața ei. Iată cum s-a produs această schimbare: „Ana **s-a sculat**, după ce au mâncat și au băut ei la Silo” (1:9b). Nu dorea să rămână toată viața o femeie doborâtă de întristare, în ocară și umilită de rivala ei. Apoi, deși sufletul îi era încă amărât și lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, a început **să se roage** (v. 10). Și nu oricum, ci stând *multă vreme* înaintea Domnului și trezind suspiciunea marelui preot Eli cu modul ei de a se ruga (v. 12). (Ce trist este că cei care petrec multă vreme în rugăciune, creează bănuieli și prejudecăți în mintea credincioșilor „normali”). A urmat apoi o **juruință** pe care a făcut-o Domnului: „*Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale... și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieții lui*” (v. 11).

Dumnezeu aștepta de multă vreme un astfel de târg, deoarece avea și El mare nevoie de un om dedicat, pe care să-L așeze în spărtură. Preoția era coruptă, Eli era înaintat în vârstă

și avea ochii tulburi, iar poporul se afunda în ignoranță și în idolatrie. În final, a fost **urarea preotului Eli**: „*Du-te în pace și Dumnezeuul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o*” (v. 17). Se pare că aceste cuvinte au avut putere, dovada fiind schimbarea evidentă din atitudinea și starea Anei: „*a mâncat și fața ei n-a mai fost aceeași*” (v. 18f).

Actul curajos al Anei, de a forța schimbarea vieții ei nefericite, a avut un rezultat... fericit: „*Domnul și-a adus aminte de ea*” (v.19f), dându-i fiul cerut, pe Samuel, apoi alți trei fii și două fiice (v.21). Dumnezeu a răsplătit-o din plin, ridicându-i ocară și rușinea, făcând-o o mamă rodnică în mijlocul familiei ei și împingând-o pe scena istoriei Bibliei și a poporului lui Dumnezeu.

Ce s-a întâmplat cu cealaltă femeie, Penina? Din cântarea Anei deducem că ea a încetat să mai nască, stând **lăncezită**. E interesant cuvântul pe care traducătorul Bibliei îl folosește aici. A lăncezi înseamnă *a fi într-o stare de slăbiciune, de moșeală, a stagna, a se ofili, a se complăce în inactivitate, a nu progresa, a lenevi, a trândăvi*. O stare deloc fericită pentru o femeie evreică, mai ales când o vede pe rivala ei născând copii unul după altul.

Ieremia deplânge starea în care a ajuns Ierusalimul, cetatea altă dată plină de popor. Acum ea (cetatea) **tânjește**, *își dă sufletul, este roșie și acoperită de rușine*, și aceasta dintr-un singur motiv: fiii pe care i-a născut nu mai sunt, și nu mai poate să nască alții. Această stare de **tânjire** (stagnare, lăncezeală, slăbiciune, boală) este rezultatul pedepsei lui Dumnezeu peste poporul care s-a abătut de la căile Lui (Ieremia 15:7). Nu există tablou mai dezolant și nici durere mai mare decât să vezi localități (odinioară pline de viață) pustii, familii îmbătrânite, fără urmași, case părăsite, terenuri nelucrate, grădinițe și școli închise din lipsă de copii. Aceasta este imaginea pe care o văd din ce în ce mai des în multele mele călătorii prin țară, în interes de serviciu sau în lucrarea Domnului.

Dar ce putem spune de bisericile noastre, altădată (după evenimentele din 1989) pline ochi, iar acum din ce în ce mai goale? Multe dintre ele, adevărate monumente de arhitectură în care au fost investite resurse enorme, **lăncezesc** în așteptarea oamenilor care nu mai vor să intre înăuntru și **tânjesc** după fiii lor care pribegesc prin toată lumea, în căutarea unui trai mai bun. Există tot mai multe biserici, îndeosebi în zonele de la țară, unde nu se mai pot desfășura slujbe divine fără suport din alte biserici.

Prima generație de credincioși se apropie de sfârșitul vieții, o mare parte din urmașii lor au emigrat, iar următoarea generație nu mai apare. Dacă pentru o femeie este firesc la un moment dat să se oprească din a mai naște, pentru o biserică acest lucru este o adevărată tragedie. Priviți, vă rog, la secularizata Europă și la bisericile ei. Cele mai multe din acele biserici au devenit muzee (în cel mai fericit caz), iar altele s-au transformat în depozite de biciclete, cluburi și moschei. Ce s-a întâmplat de nu mai naștem? De ce s-a oprit acest proces vital al Bisericii? De ce Penina (citește Biserica din spațiul european și chiar cel românesc) stă *lânchezită*, iar Ana cea stearpă odinioară (vezi Biserica din Africa, America Latină), *naște* într-una astăzi, umplându-și cetățile și casele cu strigăte de mântuire și de bucurie?

O Biserică în expansiune

Am încercat, fără succes, să găsesc un corespondent al stării vremurilor noastre în timpul Bisericii Primare sau chiar la bisericile de mai târziu (spre exemplu Biserica din Apocalipsa).

Citind cartea Faptele Apostolilor, este greu să nu observi „erupția” creștinismului și apoi revărsarea șuvoiului de „lavă” peste lumea de atunci, începând din Ierusalim și până la marginile pământului. Ce a determinat erupția vulcanului? Vom spune că evenimentul și lucrarea de la Cincizecime. Este adevărat, dar după cum un vulcan erupe în urma clocotului unei materii incandescente, aflată sub o imensă presiune în inima pământului, tot așa este nevoie de o perioadă de zăbucium, de agonie și de fierbere interioară a Bisericii, înainte de a se înmulți! Știm că Cel care S-a rugat, a plâns, a agonizat și și-a dat viața pentru Biserica născută în flăcările Cincizecimii, a fost Isus Hristos, Capul ei. Dar noi, astăzi, ce contribuție avem la înmulțirea Bisericii?

Nașterea firească a unui copilăș este precedată de o dorință intensă, de zile de dureri, de luni de sarcină; la fel este și nașterea spirituală. Apostolul Pavel s-a rugat zi și noapte pentru Biserica pe care le-a înființat; mai mult, a suferit durerile nașterii pentru cei care trăiau în păcat. Mulți dintre noi, predicatorii, strigăm duminică de duminică: „Trebuie să vă nașteți din nou!” Dar câți dintre noi spunem ca și Pavel: „Chiar dacă ați avea zece mii de învățători, totuși nu aveți mai mulți părinți, pentru că eu v-

am născut în Isus Hristos, prin Evanghelie” (1 Cor. 4:15)? Pavel nu s-a rugat doar pentru bisericile lui, ci *le-a născut în credință*. Legea naturală a perpetuării vieții (vezi Geneza 1) ar trebui să fie valabilă și în viața spirituală, astfel că fiecare suflet născut din nou ar trebui să dea naștere la rândul lui, altor suflete. (Dacă rata natalității fizice ar fi la fel de scăzută azi ca rata nașterilor spirituale, în scurt timp rasa umană ar dispărea de pe fața pământului!).

S-a spus că „sângele martirilor a fost sămânța creștinismului”. Dar câți dintre noi mai suntem pregătiți să răbdăm sau să suferim ceva, pentru a aduce la viață pe cei din casele noastre? Bunicul din partea mamei mele a răbdat grele ocări și prigoniri din partea bunicii și a consătenilor lui, timp de 12 ani, fiind singurul pocăit în localitatea lui până când a murit. Acum, la peste 70 de ani de la moartea lui, a lăsat în urmă peste 500 descendenți credincioși și o biserică născută din suferință și prigonă, care numără câteva sute de credincioși!

Marii reformatori din istoria modernă a creștinismului (John Knox, Zinzendorf, Jonathan Edwards, John Wesley și alții) au fost obsedați ca de un coșmar și copleșiți de durerea stagnării spirituale a bisericilor lor. Acea stare de lucruri i-a îngenuchiat și i-a ținut în agonie, vechere, așteptare la Tronul îndurării divine, până când Duhul și-a început lucrarea și cerul a trimis binecuvântarea trezirii.

Astăzi metodele de naștere s-au schimbat, odată cu progresul științei. Numai că știința nu poate scurta acea perioadă de 9 luni când se formează, complet și în taină, copilul. Noi, creștinii moderni suntem mai ocupați decât ar trebui să fim și nu mai avem timp de rugăciune, de travaliu, de purtare în pânțe a copiilor concepuți, până la nașterea lor. Cineva a spus: „Dacă i-am da lui Dumnezeu timpul nostru, El ne-ar da suflete pentru veșnicie. Dacă ne-am recunoaște neputința și l-am chema Numele, El ar face să răsară soarele peste noi, ca la amiază. Biserica are experți să-i încarci cu carul; dar unde sunt cei care poartă agonia câștigării de suflete? **Dușmanul înmulțirii este stagnarea (lânchezirea)**! Când credincioșii vor simți povara sterilității spirituale, atunci vor începe să pulseze de o teamă sfântă, să se roage cu un zel sfânt și să dea naștere unei rodnicii sfinte. La teigheaua lui Dumnezeu nu există zile de ieftinire și chilipir; prețul trezi-

rilor este același, *durerile nașterii!*” (Leonard Ravenhill, *De ce întârzie trezirea?*, Suceava, Perla Suferinței, p. 102).

„Dă-mi copii, ori mor!”

Ce ar trebui să facem pentru a ieși din starea de *lânchezire* spirituală în care aproape că am ajuns să ne complacem, și să reîncepem să naștem copii pentru Împărăția lui Dumnezeu?

Poate că mai întâi **ar trebui să ne invadeze durerea și rușinea de a ne vedea bisericile goale**. Cea mai mare amărăciune și neîmplinire care puteau lovi o femeie evreică veneau din neputința de a avea copii. Durerea și rușinea acestor femei care *tânjeau* după copii, le-a împins să ia cu asalt porțile cerului. Poate din acest motiv Dumnezeu s-a folosit de astfel de femei pentru a aduce pe lume oameni care au avut un rol crucial în istoria Bibliei și a mântuirii. Iată ce spune marele om al lui Dumnezeu Leonard Ravenhill, în celebra sa compilație de articole „*De ce întârzie trezirea?*”: „Pe paginile Bibliei, femeile sterpe au dat naștere celor mai iluștri copii. *Sara*, la vârsta de 90 de ani a născut pe Isaac. Strigățul *Rahelei*: „Dă-mi copii ori mor!” a primit răspuns și ea l-a născut pe Iosif, cel care a izbăvit întreg neamul lui Iacov, în Egipt. *Soția lui Manoah* a născut pe Samson, un alt izbăvitor al lui Israel. *Ana*, după ce a plâns cu suspine la Cortul Întâlnirii și a făcut juruințe, și-a vărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu și a primit răspuns prin nașterea lui Samuel, cel care a devenit marele judecător al lui Israel. *Stearpa* și *văduva Rut* a căpătat îndurare și a născut pe Obed, din sămânța căruia s-a născut Mântuitorul. Din *Elisabeta* cea îmbătrânită de ani a ieșit Ioan Botezătorul, cel neîntrecut între cei născuți din femei. Dacă *rușinea de a nu fi avut copii*, n-ar fi copleșit ființele acestor femei, ce mare ar fi fost pierderea pentru omenire!” (Leonard Ravenhill, *De ce întârzie trezirea?*, Suceava, Perla Suferinței, p. 101).

Dacă aceste stări nu ne vor copleși și pe noi, așa încât să ne determine la o schimbare radicală, în curând bisericile noastre vor „concura” cu bisericile istorice, atât în ce privește numărul credincioșilor, cât și frecventarea slujbelor divine. Iar acest lucru ar fi o dovadă de netăgăduit că ne aflăm, ca și ele, pe

(continuare în pag. 14)

(urmărire din pag. 13)

aceeași pantă descendentă a spiritualității și a îndepărtării noastre de Dumnezeu.

Apoi, cred că **ar trebui să ne însușim responsabilitatea declanșării unei treziri**. Mulți dintre noi ne folosim de ideea suveranității lui Dumnezeu, spunând cu resemnare: „Când vrea Dumnezeu, atunci va aduce trezirea”. Acest lucru este adevărat, dar nu este decât o jumătate de adevăr. Vrem să spunem cumva că Dumnezeu este de acord ca zeci de oameni într-un minut să moară fără mântuire? Am ajuns să credem că Dumnezeu are perioade în istorie când nu este interesat că lumea piere în păcat? Dacă cităm trunchiat Efeseni 3:21, spunând că „Dumnezeu este în stare să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi”, vom lăsa trezirile pe treptele tronului lui de har al lui Dumnezeu. Dar dacă cităm tot versetul: „Iar a Celui ce, **prin puterea care lucrează în noi**, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi...”, lucrurile se schimbă radical! Înseamnă că noi suntem canalele de lucru! Iar când trezirea întârzie să vină, înseamnă că noi suntem de vină, canalele sunt blocate!

Pare ciudat, însă Dumnezeu nu poate străpunge acest blocaj, oricât este El de Dumnezeu, până când noi nu ne facem partea noastră!

De asemenea, **va trebui să fim dispuși să plătim prețul unei treziri!** Același Leonard Ravenhill spune: „După cum noul născut pune în comoție tot trupul mamei, tot așa o mișcare de trezire spirituală și durerile nașterii pun în mișcare tot trupul Bisericii. Viitoarea mamă este cuprinsă de neliniște cu fiecare clipă ce se apropie de momentul nașterii, această stare ducând adesea la nopți de nesomn și plâns. Tot așa, făcliile din sanctuarul Bisericilor ard uleiul de la miezul nopții, în timp ce sufletele celor împovărați cu durerea păcatelor celor pierduți, se topesc în rugăciuni de mijlocire înaintea lui Dumnezeu. Adesea, viitoarea mamă își pierde pofta de mâncare și, în interesul sănătății viitorului copilăș, se înfrânează de la anumite lucruri. Tot la fel, înfrânarea de la mâncare și de la multe alte plăceri cuprinde inimile celor ce se rușinează cu viața stearpă a Bisericii. După cum femeia însărcinată se ascunde de privirile publicului (cel puțin așa era pe

vremuri) cu cât se apropie ziua nașterii, tot așa, cei ce sunt în durerile nașterii de suflete, se ascund de publicitate și se apropie de fața Dumnezeului celui sfânt” (Leonard Ravenhill, *De ce întârzie trezirea?*, Suceava, Perla Suferinței, p. 100). Câtă vreme sufletele noastre sunt sterpe, ochii uscați și stomacurile pline, să nu ne așteptăm să vină suflete la pocăință, în fața altarului. Orice lucru de valoare își are prețul lui, așadar o trezire va veni atunci când vom da tot ce avem mai bun din noi. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Nu trebuie să uităm rolurile pe care le au Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt în actul convertirii oamenilor. Când Ezechiel a privit *realitatea* din valea oaselor uscate, s-a înfiorat; nimic nu prevestea o schimbare în bine, deoarece morții sunt morți. A existat însă un *remediu* neașteptat:

„*Proorocește despre oasele acestea și spune-le: «Oase uscate, ascultați Cuvântul Domnului!»... Proorocește și zi duhului: «Duhule, vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia, ca să învieze!»*” (Ezechiel 37:4,9). Iar *rezultatul* nu a întârziat să apară: valea cu oase s-a transformat într-o oaste foarte mare la număr, care stătea în picioare, gata de luptă (v.10). Nimic nu poate înlocui o predicare a Evangheliei plină de puterea Duhului: nici cântările bine armonizate, nici pregătirea academică a predicatorilor, nici doctrina corectă, nici dotările de ultimă tehnologie. Toate acestea ating cel mult sufletul, cu intelectul, emoțiile și trăirile lui. Duhul mort va fi trezit și mișcat doar de Cuvântul lui Dumnezeu, predicat prin puterea Duhului Sfânt. Dar unde este profetul Ezechiel, peste care să fie mâna Domnului, care să fie purtat de Duhul Domnului și care să audă și să proclame cu putere Cuvântul Domnului?

În ultimă instanță, cred că **ar trebuie să dăm la o parte lucrurile care ne abat atenția de la obiectivul salvării celor pierduți**. Comoditatea și indiferența, materialismul și goana acerbă după plăceri, activismul exagerat, polemicile dintre noi, diferențele doctrinare, orgoliile mărunte - toate ar trebui să dispară atunci când este vorba de salvarea celor morți în păcat. Fiecare bănuț, fiecare dram de energie, fiecare acțiune, fiecare rugăciune ar trebui să fie canalizate înspre întoarcerea acestei generații de pe drumul spre iad. Sunt uimit să constat cu câtă nonșalanță chel-

tuim resursele primite de la Stăpân pentru a crea condiții ultramoderne în biserică, când atâția oameni mor în păcate deoarece nimeni n-a ajuns încă la ei cu Evanghelia. Mă îngrozesc când văd părinți care stau cu un duh adormit pe băncile bisericii, fără glas, cu ochii uscați, când copiii lor rătăcesc în întunericul lumii de afară. Cât de exact surprinde același Ravenhill starea creștinătății și a bisericii actuale, când spune: „O, cum ne mustră altarele noastre goale! Credeți oare că Dumnezeu se bucură de orgile electronice, de covoarele elegante din biserici, de ornamentele noi, când *leagănul este gol?* Niciodată! O, dacă liniștea de moarte din sanctuarele bisericilor noastre ar fi spartă de binecuvântatul țipăt al nou-născuților în credință!” (Leonard Ravenhill, *De ce întârzie trezirea?*, Suceava, Perla Suferinței, p. 100).

Studiul nostru ar fi incomplet dacă nu s-ar adresa și surorilor noastre în credință, cărora li s-a oferit una dintre cele mai mărețe misiuni: **popularea Împărăției lui Dumnezeu din interiorul ei!** Dragi surori, nu lăsați ca această măreață misiune să fie blocată de necredință, de materialism, de hedonism sau de duhul lumii acesteia, potrivit vocii lui Dumnezeu. Nu creați premisele ca în ziua judecății femeile sterpe să stea în fața voastră și să vă acuze, spunând: „Noi nu am putut naște copii; voi o puteați face, dar *ați lăncezit!*”. Dacă v-ați pus deja la dispoziția lui Dumnezeu și ați adus copii pe lume, *nu vă opriți doar la nașterea fizică!* Pavel spune răspicat că „nu copiii trupești sunt copii ai lui Dumnezeu, ci *copiii făgăduinței* sunt socotiți ca sămânță” (Rom. 9:8). Copiii noștri trebuie să se nască din nou; așadar, contribuți și la această naștere! Surorilor care nu v-a fost dat harul procreerii, nu faceți din „slobozenia” voastră o pricină ca să trăiți în firea pământească, ci „*adopțiți*” copiii Bisericii și „*purtați-i în păntece*” până vor deveni copii ai lui Dumnezeu. În felul acesta vă veți câștiga o răsplată egală cu a mamelor din Israel!

Fie binecuvântați toți bărbații care se tem de Domnul și umblă în căile Lui (Ps. 128:1). Dumnezeu să răsplătească toate femeile credincioase care zidesc Casa lui Dumnezeu, într-un fel sau în altul. Binecuvântarea Celui Preaînalt să vină peste toate familiile și peste bisericile al căror obiectiv primordial este evanghelizarea și nașterea oamenilor pentru Împărăția lui Dumnezeu.